

Prelāta vēstule (janvāris 2013)

Jēzus Kristus ir patiess Dievs un patiess cilvēks. Dieva Dēla iemiesošanās Svētās Marijas jaunavīgajā klēpī Svētā Gara darbības rezultātā ir Prelāta janvāra mēneša vēstules tēma.

7.03.2013

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Šajā svētajā Ziemassvētku laikā mēs daudzkārt esam tuvojušies Betlēmes grotai, lai kontemplētu Jēzu Viņa

Mātes rokās. Mēs devāmies turp, lai Viņu pielūgtu, pie tam ar dedzīgu vēlmi darīt to zināmā mērā par visu cilvēci. Šodien, uzsākot jauno gadu, mēs Svētās Mises otrajā lasījumā ar aizkustinājumu lasām svētā apustuļa Pāvila vārdus: *Bet Dievs, laikam piepildoties, sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievietes, padotu likumam, lai atpirktu tos, kuri bija padoti likumam, un lai mēs kļūtu pieņemti bērni.*[1]

Mūsu sirdīs pieaug vēlēšanās šo *labo vēsti* paziņot visai pasaulei, kā to – katru gadu no jauna! – tuvojoties Kunga dzimšanas svētkiem, atkārtoja mūsu Tēvs. ***“Kā mēs vēlētos, lai it visur pasaulē pret Viņu labi izturētos un Viņu uzņemtu ar lielu mīlestību. Un mēs centīsimies pārklāt to cilvēku vienaldzīgo klusēšanu, kas Viņu nepazīst vai kuri Viņu nemīl, ar Ziemassvētku dziesmām, kuras dzied lieli un mazi visās zemēs, kurās pastāv kristīgās tradīcijas. Vai esat***

*pamanījuši, ka tās vienmēr runā
par došanos pie Jēzus Bērna, lai
Viņu skatītu, lai Viņu
kontemplētu? Līdzīgi ganiem tajā
brīnišķīgajā naktī: Un viņi steigā
atnāca un atrada Mariju un Jāzepu,
un Bērniņu, kas gulēja silē (Lk 2,
16).”[2]*

Nesen aizvadītajās dienās mēs
apbrīnas pilni esam kontemplējuši šo
lielo dievišķās labvēlības izpausmi.
Nebeigsim to apbrīnot! **“Mums
jāraugās uz Bērnū, mūsu
Mīlestību, Viņa šūpulī. Un mums
jāraugās uz Viņu, zinot, ka
atrodamies noslēpuma priekšā. Ar
ticību mums jāpieņem šis
noslēpums un ar ticību arī
jāpadziļina tā saturs.”**[3] Tāpēc
mums ne vien jāseko ganu
piemēram, kuri steigšus devās uz
stallīti, bet arī trīs Austrumu Gudro
piemēram, kurus mēs atceramies
Kunga Epifānijas svētkos. Pateicoties
savai pazemīgajai ticībai, šie vīri

pārvarēja visas grūtības, ar kurām sastapās savā garajā ceļā. Dievs apgaismoja viņu sirdis, lai zvaigznes atmirdzēšanā viņi ieraudzītu Mesijas piedzimšanas zīmi. Viņi paklausīja un šī pakļāvība viņus aizvadīja uz Betlēmi. Kad viņi iegāja Svētās Ģimenes mājvietā, *tie atrada Bērnus un Viņa māti Mariju; un Viņu, zemē nometušies, pielūdza; un tie, atvēruši savas mantas, upurēja Viņam zeltu, vīraku un mirres.*[4]

Būsim arī mēs gatavi paklausīt tās žēlastības iedvesmām, kas mums tiek dāvāta caur sakramentiem, kā arī caur Evaņģēlija ainu apceri mūsu personiskajā lūgšanā. Mēs to saņemam arī tad, kad labprātīgi pieņemam garīgās vadības padomus un cenšamies tos iemiesot dzīvē. Mums šķiet pilnīgi loģisks svētā Akvīnas Toma pamudinājums: “Nemot vērā to, ka cilvēka prāts ir vājš, un tādā pašā veidā, kā to ir nepieciešams vadīt uz Dieva lietu

pazīšanu, viņu jāņem pie rokas un jāvada uz mīlestību ar dažādu sajūtamu, mums viegli pazīstamu lietu palīdzību. No tām galvenā ir Jēzus Kristus Cilvēcība, kā sacīts arī Ziemassvētku prefācijā: “lai, redzot pasaules Pestītāju cilvēka miesā, mēs labāk pazītu un mīlētu neredzamo Dievu.””[5]

Ticības apliecinājums Svētās Mises laikā ar lielu vienkāršību runā par atpestījošās Iemiesošanās noslēpumu, atzīstot, ka Dieva Dēls *mūsu, cilvēku, dēļ un mūsu pestīšanas labā ir nācis no Debesīm, iemiesojies caur Svēto Garu no Jaunavas Marijas un tapis cilvēks.*[6] Šajos nedaudzajos vārdos, ko mēs izrunājam vai izdziedam ar dziļu godbijību, tiek izstāstīts vēstures centrālais notikums, kas mums ir atvēris Debesu vārtus. Šajā tekstā kā smalkā ūdenszīmē atbalsojas trīs Iemiesošanās stāsti, kuri mums tiek nodoti caur Evaņģēlijiem. Svētais

Matejs, stāstot par noslēpuma pasludināšanu Jāzepam, eņģelim uz lūpām liek tieši šos vārdus, kas attiecas uz Jaunavas Marijas Dēlu: *Tu nosauksi Viņu vārdā Jēzus, jo Viņš atpestīs savu tautu no tās grēkiem.*[7] Jēzus Iemiesošanās un Piedzimšana atklāj Dieva bezgalīgo žēlastību, jo tāpēc, ka iedzimtā grēka un savu pašu grēku dēļ mēs saviem spēkiem nespējam atgriezties pie Dieva, Viņš pats ir iznācis mums pretī: *Jo Dievs tā mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas uz Viņu tic, nepazūd, bet iegūst mūžīgo dzīvību.*[8] Atgādināšu Jums kādu mūsu Tēva piezīmi, ar ko viņš mūs mudināja uz dziļu un dzīvu ticību: ***Ja mēs pārstāsim sastingt izbrīnā Dieva noslēpumu priekšā, ticība beigās var tikt zaudēta.***[9] Vai mēs rūpējamies ar maigumu par mūsu attiecībām ar Jēzu? Vai mēs pateicamies par šo Dieva visvarenību, kas kā mūsu mīlestības

apliecinājumu prasa mūsu
pakļāvību?

*Verbum caro factum est. - Vārds kļuva
miesa.*[10] Dieva Vārds ir nonācis pie
mums ne tikai tāpēc, lai mūs
uzrunātu kā iepriekš Vecajā Derībā,
bet Viņš ir kļuvis par vienu no mums,
par Ādama un Ievas pēcnācēju,
pieņemot Miesu un Asinis no
Vissvētākās Jaunavas Marijas un
kļūdams līdzīgs mums visā, izņemot
grēku.[11] Viņš vēlējās nākt pasaulē,
lai mācītu mums, **“ka visi ceļi uz šīs
zemes, visi stāvokļi dzīvē, ikviena
profesija, ikviens godīgs darbs var
būt dievišķi”**[12], un Viņš mūs
mudina, lai mēs šos ceļus staigātu
svēti, pārdabiskā un cilvēciskā
pilnībā. Cik bezgalīgi un brīnišķīgi
Dievs ar mums ir cieši mums līdzās!

Svētais Lūkass, stāstot par
Pasludināšanas notikumu, atstāsta
erceņģeļa Gabriēla sarunu ar Mariju,
kurā tas izskaidro viņai Dieva plānu:

*Svētais Gars nāks pār tevi, un
Visaugstākā spēks tevi apēnos. Tāpēc
arī Svētais, kas no tevis dzims,
sauksies Dieva Dēls.[13]* Svētajā
Marijā apvienojās triju dievišķo
Personu mīlestības pilnie skatieni,
kas viņu kopš mūžības bija
izvēlējušās, lai viņa kļūtu par īstu
derības šķirstu, par grēcinieku
patvērumu, jo viņas šķīstajā klēpī
Dieva Dēlam jāpieņem cilvēka miesa.
Viņas pārlicinātā un tūlītējā atbilde
- *fiat mihi secundum verbum tuum*[14]
– lai man notiek pēc tava vārda –
atvēra ceļu šim lielajam un
mierinošajam noslēpumam. Katru
dienu, kad mēs lūdzamies *Kunga
eņģeli*, mēs pieminam to vienreizējo
atpestīšanas vēstures mirkli. Cik
dievbijīga ir mūsu lūgšana? Vai mēs
pateicamies Jaunavai Marijai no
sirds dziļumiem par sevis pilnīgu
atdošanu Dieva plāna piepildīšanai?
Vēl un vēl iedziļināsimies svētā
Hosemarijas izsaucienā: “**Māte,
Māte! Ar savu “Fiat!” - “Lai**

notiek!” – Tu padarīji mūs par Dieva brāļiem un Viņa godības mantiniekiem. Esi svētīta!”[15]

Visus šos iemeslus un vēl daudzus citus, ko varētu nosaukt, var apkopot vienā: “Vārds tapis miesa, *lai mēs varētu kļūt "dievišķās dabas līdzdalībnieki"* (2 Pēt 1, 4): "Jo Vārds tapis Cilvēks, un Dieva Dēls - Cilvēka Dēls tā iemesla dēļ, lai cilvēks nonāktu vienotībā ar Vārdu un līdz ar to, saņemdamas dievišķo filiāciju, kļūtu par Dieva dēlu." ”[16]

Jēzus Kristus patiesi ir Svētās Trīsvienības Otrā Persona, mūžīgā Tēva Dēls, kas patiešām ir pieņēmis mūsu cilvēcisko dabu, nepārstādamas pie tam būt Dievs. Jēzus nav būtne, kas pa daļai ir cilvēks un pa daļai Dievs, it kā būtu kaut kāds neiespējams dievišķas un cilvēciskas būtnes maisījums. Viņš ir *perfēctus Deus, perfēctus homo*, kā teikts Atanāzija Ticības apliecinājumā jeb

Quicumque. Pacentīsimies ietiekties pašos šīs patiesības dziļumos; lūgsim Svēto Garu, lai tas mūs apgaismo, ka mēs spētu dziļāk aptvert šo patiesību, lai tā kļūst par mūsu dzīves dzīvi un lai mēs to ar svētu dedzību nodotu citiem. Neaizmirsīsim vienmēr un visās situācijās ar svētu lepnumu runāt par to, ka mēs esam Jēzus brāļi un māsas un Dieva Tēva bērni Kristū.

Apcerēsim to vēlreiz: “Pareiza ir ticība, ja mēs ticam un atzīstam, ka mūsu Kungs Jēzus Kristus, Dieva Dēls, ir Dievs un cilvēks. Dievs Viņš ir pēc Tēva dabas, kopš mūžiem dzemdināts, un cilvēks Viņš ir pēc Mātes dabas, dzimis pasaulē savā laikā. Pilnībā Dievs un pilnībā cilvēks, ar saprātīgu dvēseli un cilvēcisku miesu. Vienāds ar Tēvu savā Dievišķībā, un pakļauts Tēvam saskaņā ar savu cilvēcisko dabu. Būdams vienlaicīgi Dievs un cilvēks, tomēr Viņš ir viens Kristus, nevis divi. Taču viens ne tāpēc, ka

Dievišķība būtu pārvērtusies miesā, bet tāpēc, ka Dievs pieņēmis cilvēcisko dabu. Pilnībā viens, bet nevis tāpēc, ka būtības būtu sajaukušās, bet Personas vienības dēļ.”[17]

Nepārprotami mēs atrodamies tik spoža noslēpuma priekšā, ka mūsu cilvēciskais saprāts, to apcerot, ir kā apžilbināts. Tas ir tā, un šis ir visai vājš salīdzinājums, kā kad kāds mēģina tieši lūkoties saulē un viņam nākas acis novērst, jo viņš nespēj izturēt tik spožu gaismu.

Iemiesošanās noslēpuma priekšā nav citas alternatīvas kā mūsu Tēva sacītais: ***“Tam mums ir vajadzīga pazemīga kristīgas dvēseles attieksme – nevēlēties samazināt Dieva diženumu līdz savas nabadzīgās izpratnes un cilvēcisko skaidrojumu līmenim, bet saprast, ka mūsu tumsā šis noslēpums ir gaisma, kas vada cilvēku dzīvi.”***[18]

Tieši Betlēmes stallītī atklājas ne vien Dieva bezgalīgā mīlestība uz savām radībām, bet arī Viņa neizmērojamā pazemība. Šis Bērns, kurš izdod savas pirmās skaņas, kuram aukstumā ir vajadzīgs Marijas un Jāzēpa siltums, ir visvarens un mūžīgs Dievs, kurš, lai nonāktu uz zemes, neatstāj Debesis, turklāt labprātīgi vēlas, lai Viņa dievišķības godība paliktu apslēpta: *Viņš, Dieva veidā būdams, neuzskatīja par laupījumu līdzināties Dievam. Bet Viņš atteicās no sevis, pieņemdams kalpa veidu. Kļūdams cilvēkiem līdzīgs, Viņš arīgi izskatījās kā cilvēks.*

[19] Apcerot šo brīnišķīgo patiesību, mēs labi saprotam, ka mūsu Tēvs bieži mēdza izsaukties: ***“Kāpēc Tu mani tik ļoti mīli, Kungs?”***

Pāvests Benedikts XVI ir teicis, ka **“kristiešu paradokss pastāv tieši tajā, ka dievišķā Gudrība, tas ir, mūžīgais Logos(Vārds) tiek identificēts ar cilvēku Jēzu no**

Nācaretes un Viņa dzīvi.

Risinājumu šim paradoksam

**iespējams rast ja nu vienīgi vārdā
“Mīlestība”, pie kam šajā gadījumā
dabiski šis vārds rakstāms ar lielo
burtu “M”, jo runa ir par Mīlestību,
kas bezgalīgi pārsniedz cilvēciskās
un vēsturiskās dimensijas.”[20]**

Lai kļūtu skaidrs, ka pazemība ir
nepieciešama, lai uztvertu
Iemiesošanās gaismu, Svētie Raksti
mums stāsta, ka pirmie Dieva sevis
pazemināšanas liecinieki – neskaitot
Mariju un Jāzepu – bija nabadzīgie
gani, kas bija nomodā pie saviem
ganāmpulkiem Betlēmes apkārtnē,
tātad vienkārši un citu maz ievēroti
ļaudis. Kungs pievērsa viņiem
uzmanību, jo, “tas, kas piesaista
Dieva labvēlību, pirmkārt, ir sirds
pazemība.”[21] Pats Jēzus pēc gadiem
pateiksies debesu Tēvam sacīdams:
*Es godinu Tevi, Tēvs, debess un zemes
Kungs, ka Tu noslēpi to mācītiem un*

*gudriem, bet atklāji to mazajiem. Jā,
Tēvs, jo tas Tev tā labpatika.[22]*

Arī Austrumu gudrie atpazina
Mesiju, jo viņi bija vienkārši un dāsni
atsaucās uz dievišķo aicinājumu.

***“Mūsu Kungs vēršas pie visiem
cilvēkiem, lai tie nāktu pie Viņa un
būtu svēti. Viņš neaicina tikai
Austrumu gudros, kas bija gudri
un vareni, - jau pirms tam Viņš
bija sūtījis Betlēmes ganiem nevis
zvaigzni, bet kādu no saviem
eņģeļiem (sal. Lk 2, 9). Bet visiem –
nabagiem un bagātajiem,
izglītotajiem un tiem, kas lielā
mērā tādi nav, - jāveicina savā
dvēselē pazemīga attieksme, kas
ļaus ieklausīties Dieva balsī.”[23]***

Ar aizkustinājumu es atceros tās
reizes, kad svētais Hosemarija mūsu
acu priekšā iztēloja mūsu Kunga
dzimšanas ainu. Viņš runāja par
”Betlēmes katedru”, no kuras Jēzus
Bērns mums pasniedz dažādas

mācības, citu starpā un pirmām kārtām pazemību, lai mēs caur dievišķā Bērna kontemplēšanu mācītos atsacīties no mūsu lepnības un mūsu augstprātības. Apbrīnosim arī to, kā Dievs, izvēloties Jaunavu Mariju par savu Māti, cilvēku terminiem runājot, īpaši pievērsa uzmanību viņas pazemībai, viņas vienkāršībai: *Jo viņš ir uzlūkojis savas kalpones pazemību; lūk, no šī brīža mani svētīgu teiks visas paaudzes.*[24]

Šāda izturēšanās, kas mums jālūdz no Dieva, neizslēdz to, ka katrs no mums cenšas aizvien efektīvāk un labāk veikt savus pienākumus, izmantojot visus mūsu rīcībā esošos cilvēciskos līdzekļus, lai ar mūsu darbu pagodinātu Dievu. Gluži pretēji, kā skaidro Svētais Tēvs, ”ar ”mazuma” garu, pazemībā un vienkāršībā jāmācās, jāiedziļinās zināšanās līdzīgi Marijai - “Gudrības sēdeklī”. Cik bieži

**mums ir bijis bail tuvoties
Betlēmes stallītim, jo raizējamies,
kas tas varētu būt par šķērsli mūsu
kritiskajiem spriedumiem, mūsu
“mūsdienīgumam”! Drīzāk gan
šajā stallītī ikviens no mums var
atklāt patiesību par Dievu un par
cilvēkiem, par sevi pašu. Šajā
Bērnā, no Jaunavas dzimušajā,
abas patiesības satikušās: cilvēces
ilgas pēc mūžīgās dzīves ir
aizkustinājušas Dieva sirdi, kurš
nav kaunējies pieņemt cilvēka
dabu.”[25]**

Šajā svētajā cīņā, ko mēs izcīnām
paši ar sevi, lai mūsos, mūsu darbā
un mūsu apustulātā mirdzētu vienīgi
Dievs, vērsīsimies pēc mūsu Tēva
aizbildniecības, it īpaši 9. janvārī,
viņa dzimšanas dienā, un 13. janvārī
– viņa kristību dienā, lai caur viņu
izlūgtu vairāk gaismas no Debesīm.
Nepārstājiēt lūgties par Baznīcu,
Pāvestu un Prelatūras apustulisko
darbu; esiet vienmēr cieši saistīti ar

maniem nodomiem un apzinieties,
ka arī mums ir nepieciešamas mūsu
brāļu kristiešu lūgšanas.

Paldies Dievam, ka apustuliskais
darbs it visur pieaug, taču mums
jāaizsniedz vairāk cilvēku, vairāk
sabiedrības jomu, jaunas vietas. To
no mums prasa Jēzus no Betlēmes
silītes, jo Viņš vēlas, lai mēs
sadarbotos ar Viņu Baznīcas misijā
nest atpestīšanas žēlastību visiem
cilvēkiem. Pie tik daudziem
cilvēkiem es esmu redzējis slāpes pēc
Dieva, arī manā nesenajā braucienā
uz Veronu, – cik brīnišķīgi ir būt kopā
ar Jums, ar visiem citiem! – un es to
“redzu” ziņās, ko saņemu no visām
pasaules malām.

Uzsākot jauno gadu, šajos lielajos
Marijas – Dieva Mātes svētkos, un
atzīmējot citus svētkus šajā mēnesī,
kas saistīti ar Darba vēsturi, es
vēršos pie mūsu Mātes, lai caur viņas
aizbildniecību Dieva svētību

saņemtu ikviens no Jums un Jūsu
ģimenes, visi Jūsu darbi un Jūsu
apustuliskās aktivitātes.

Ar visu manu mīlestību svētu jūs,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. janvārī.

[1] Romas misāle, Vissvētākās
Jaunavas Marijas, Dieva Mātes, lielie
svētki, otrais lasījums (*Gal* 4, 4-5).

[2] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
meditācijas, 25.12.1973.

[3] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr. 13.

[4] *Mt* 2, 11.

[5] Sv. Toms no Akvīnas, *Summa
theologica*, II-II, q. 82.a.3 ad 2.

[6] Romas misāle, *Credo* (Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecinājums).

[7] *Mt* 1, 21.

[8] *Jņ* 3, 16.

[9] Sv. Hosemarija, Sarunas piezīmes, 25.10.1973.

[10] *Jņ* 1, 14.

[11] Sal. *Ebr* 4, 15.

[12] Sv. Hosemarija, Sarunas, Nr. 26.

[13] *Lk* 1, 35.

[14] *Lk* 1, 38.

[15] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 512.

[16] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 460. Citāts no Sv. Ireneja no Lionas, *Adversus haereses*, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939).

[17] *Quicumque* (Atanāzija ticības
apliecība) 30-36 (Denz. 76).

[18] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr. 13.

[19] *Flp* 2, 6-7.

[20] Benedikts XVI, Homīlija vesperēs
17.12.2009.

[21] Svētīgais Jānis Pāvils II, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
06.11.1996.

[22] *Mt* 11, 25-26.

[23] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr. 33.

[24] *Lk* 1, 48.

[25] Benedikts XVI, Homīlija vesperēs
17.12.2009.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā

atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
janvaris-2013/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-janvaris-2013/) (21.02.2026)